

Sygn. akt I CZ 51/15

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Antoni Górski

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa Spółdzielni Mieszkaniowej w W.

przeciwko Miastu w W.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 23 lipca 2015 r.,

zażalenia strony powodowej

na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z dnia 15 grudnia 2014 r., sygn. akt I ACa 199/14,

uchyla zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Warszawie postanowieniem z dnia 15 grudnia 2014 r. odrzucił skargę kasacyjną powoda Spółdzielni Mieszkaniowej w W. od wyroku tego Sądu z dnia 29 lipca 2014 r. jako niedopuszczalną.

Wskazał, że w skardze kasacyjnej nie zawarto jej istotnego elementu konstrukcyjnego, jakim jest wniosek o uchylenie lub uchylenie i zmianę orzeczenia.

W zażaleniu na to postanowienie strona powodowa wniosła o jego uchylenie w całości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁴ § 1 k.p.c. skarga kasacyjna powinna zawierać oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości czy w części, przytoczenie podstaw kasacyjnych wraz z uzasadnieniem oraz wniosek o uchylenie lub uchylenie i zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żądanego uchylenia lub zmiany.

Spełnienie tego wymagania skargi kasacyjnej jest istotne z tego względu, że tylko na tej podstawie można określić granice zaskarżenia orzeczenia, w ramach których może orzekać Sąd Najwyższy w postępowaniu kasacyjnym (por. art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Wymagania te stanowią jednocześnie konstrukcyjne elementy skargi kasacyjnej, których brak powoduje odrzucenie skargi a limine.

W sprawie powód w pierwszym zdaniu skargi kasacyjnej od razu wskazuje, że zaskarża wyrok Sądu Apelacyjnego w całości, którym oddalono wniesioną przez niego apelację od wyroku Sądu Okręgowego oddalającego powództwo.

Odnosząc się do podstawowej wady skargi, na której opiera się zaskarżone postanowienie, to z treści skargi wynika, że wniosek strony skarżącej sprowadza się jedynie do zmiany zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego i nie zawiera w swej treści żądania jego uchylenia. To prawda, że powołany art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. wymaga wnioskowania najpierw o uchylenie i dopiero zmianę zaskarżonego orzeczenia, czego profesjonalny pełnomocnik skarżącej prawidłowo nie uczynił,

jednak konsekwencje tego formalnego błędu w postaci odrzucenia skargi są dla powoda zbyt dotkliwe i nieproporcjonalne do wagi błędu. Skarżący wskazał, że przedmiotową skargą obejmuje całe zaskarżone orzeczenie, a w sformułowanym wniosku o zmianę zaskarżonego wyroku domagał się wydania orzeczenia obejmującego kwotę objętą żądaniem pozwu i tożsamą z wartością przedmiotu zaskarżenia wskazaną w skardze kasacyjnej. Jak stwierdził Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 6 czerwca 2007 r., II UZ 15/07 (OSNP 2008, nr 17-18, poz. 272), pominięcie w skardze kasacyjnej wniosku o uchylenie zaskarżonego wyroku, a ograniczenie się do wniosku o jego zmianę nie musi prowadzić do odrzucenia skargi kasacyjnej, jeżeli wnioskowany przez skarżącego sposób rozstrzygnięcia sprawy przez Sąd Najwyższy nie budzi wątpliwości. Postanowienie to spotkało się z przychylnym przyjęciem doktryny prawa. Ponadto, jak stwierdził Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 12 grudnia 2013 r., V CZ 71/13, należy dopuścić odstępstwo od wymagania określonego w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c., jeżeli wnioski kasacyjne dadzą się wyprowadzić w sposób oczywisty z treści wniesionej skargi kasacyjnej. Nawiązuje to do podobnego poglądu Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2010 r., I CZ 150/10, w którym akcentuje się sformułowanie wniosku skarżącego w sposób niebudzący wątpliwości, co nie oznacza, że koniecznie z użyciem słów zawartych w powołanym przepisie.

Mając to na uwadze należało na podstawie art. 398¹⁵ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. uchylić zaskarżone postanowienie.